

Beles Mamma

Mary's Bed

21

ce

5У
Т-99

ПР. 1937.

Полонієно 1938

ПАВЛОТИЧИНА

„РАДЯНСЬКА ЛІТЕРАТУРА“ 1934

10038
100785

ПАРТІЯ ВЕДЕ

80

48

52

57

73

22339
62 76 78

ПР

60

R. упр. и-рн

ME

ПІСНІ, ПЕАНИ, ГІМНИ

ПАРТІЯ ВЕДЕ

Та нехай собі як знають
божеволіють, конають, —
нам 'своє робить:
всіх панів до'дної ями,
буржуїв за буржуями
будем, будем бити!
будем, будем бити!

Адже це уже не дивно,
що ми твердо, супротивно,
владно устаєм.

Ми йдемо походом гідним, —
всім пригнобленим і бідним
руку подаєм!
руку подаєм!

Оживляєм гори, води,
вибудовуєм заводи,
ростемо ж ми, гей! —
До пустель, каналу й річки
наші славні п'ятирічки —
мов би до дітей,
до своїх дітей.

Наша Армія Червона
стереже свого кордона,
а в повітрі флот —
він і б'є і сіє й носить,
він Республіку підносить
до нових висот!
до нових висот!

Проти мурів, проти мору
в нас бадьорість комсомолу —
ще й підмога йде:
збільшовиченої ери
піонери, піонери —
партія веде,
партія веде.

Не на Рейні, не на Марні, —
в МТС пошлем друкарні —
це ж у нас, у нас!

Ми тривожим стратосферу,
атомне ядро і сферу —
о прекрасний час!
неповторний час!

Неповторний, невмирущий...
Хто ж од нас у світі дужчий?
Із яких країн?

Ми плануєм творчі гони —
за колонами колони,
та все ж як один!
та все ж як один!

Тож нехай собі як знають
божеволіють, конають, —
нам своє робить:
всіх панів до'дної ями,
буржуїв за буржуями
будем, будем бить!
будем, будем бить!

1933

ПІСНЯ ЧЕРВОНОЇ АРМІЇ

А скажи, скажи, скажи,
що це за окраса —
повна сили і життя
ще й здоровля класа?

— Падай, падай, упадай,
всі царі із трона: —
наша армія іде,
Армія Червона!

А скажи, скажи, скажи,
чи багато ж труду
одвикати од кубла
темряви і бруду?

Падай, падай, упадай,
старі звички в домі: —
ми вже грамотні усі,
класово - свідомі!

А скажи, скажи, скажи:
зрушимо ж озію?
Ну який ваш рішенець
на буржуазію?

Падай, панство, упадай, —
партія рішила: —
з нами слава прапорів,
з нами Ворошилов!

А скажи, скажи, скажи:
де ж кінець алюру?
хто Денікіна розбив,
Колчака, Петлюру?

— Падай, падай, упадай
та з церковним дзвоном...
Наша армія іде,
Армія Червона!

1933

ПІСНЯ КОМСОМОЛЬЦІВ

То не вітер з двох боків,
з нашого і з тóго, —
то завихрилося скрізь
буряно і много. —

Молодого, молодого,
молодистого!

Гей, вставай, вставай, вставай,
не гризня, не секта, —
юна армія труда,
грізна повноклекта —
 класового архітекта
 Карла Лібкнехта.

Знов на Заході буржуй
з капіталом - богом...
Ой, та й будемо ж їх бити
радісно і строго. —
 Молодого, молодого,
 молодистого!

16

Хай гноять по тюрмах нас,
не вбить ревколекта, —
суне армія труда,
грізна, повноклекта —
 класового архітекта
 Карла Лібкнехта.

1923

17

100782
100785

ПІСНЯ ТРАКТОРИСТКИ

Як Олеся Кулик тікала на курси 1930 р.

Дим - димок од машин,
мов дівочі літа...
Не той тепер Миргород,
Хорол - річка не та.

Літом я робила в полі,
а як всніжило тіль-тіль,
я товаришок питала,
поступала ув артіль.

Ой, артіль, моя „Трояндо“,
маркізет, мадепалам!
Вишивала я узори
з тривоною пополам.

З тривоною — ой же смішно! —
з тривоною — ну й чудна! —
Тільки десь там загуркоче —
так і кинусь до вікна.

А воно й ніяк не смішно,
бо між наших вороних
появились тії коні,
що вже знала я про них.

Не сінде вони смакують
не траву і не овес,
а так ходять, як літають,
завертають в МТС.

Дим - димок од машин,
мов дівочі літа...
Не той тепер Миргород,
Хорол - річка не та.

Тут моя упала голка,
вишитий узор ізблід...
Як не кинусь я в перерві —
та й собі скорій услід!

В МТС їх зустрічають,
сходяться керманічі,
друзями їх називають,
поплескують по плечі.

Я до трактора підхожу —
сонце ясне! світе мій! —
Ой, як хочеться учитись,
щоб вести його самій!

Та пустіть же мене, мамо, —
звідки в вас отее зло? —
Я ж на курси трактористів
у Попівку, у село.

Мати кажуть: бога бійся!
Я кажу: чого це ви?
Доки будуть мене мучить
ваші рясини та церкви!;

Дим - димок од машин,
мов дівочі літа...
Не той тепер Миргород,
Хорош - річка не та.

Мати кажуть: і не думай!
Я кажу: все'дно втечу!
Раз я вранці рано встала,
що й ніхто мене не чув.

У самій лише хустині,
у благенькім пальтечку,
подалась я на Попівку
по веселому сніжку...

За Харківкою, за мостом,
у тумані, як ві сні,
доганяла я підводи —
не підводи, а пісні.

То виспівували хлопці —
високо ж та вєсело!..
Що, курсантів не впізнала? —
ми в Попівку, у село.

Я дивлюсь — і аж не вірю —
все знайомі, все свої...
Сідай з нами, комсомолко,
та й поїдем, та й пої---

Дим - димок од машин,
мов дівочі літа...
Не той тепер Миргород,
Хорол - річка не та.

Миргородська МТС
7.XII.1933

ПІСНЯ КУЗНІ

За Рибачьким

Вив в печі, свист у горні.
Дим і смрад, і дим з огнем.
Непохитні, непоборні —
ми куєм!
Молотами, молотками,
з передзвоном, блискавками
пісню кузні виграєм,
виграваєм, виграєм!

Гей не гнись, не журись!
Роби, рубай, розрубуй зруб!
Тягни, рівняй, намічуй шруб!
Гей працєю, не гуляй!
Подавай! Піднімай!
Стій бо прямо, моложаво!
Сил не жаліючи, — бий!
Бий!

З громом, реготом і дзвоном,
вільнодумні уми,
з революцій відгомоном
в дружбі ми!
Чувм, чувм хто нас кличе,
кличе серце робітниче.
Будем вольними людьми,
будем вольними людьми!

Гей не гнись, не журись!
Роби, рубай, розрубуй зруб!
Тягни, рівняй, намічуй шруб!
Гей працєю! Не гуляй!
Подавай! Піднімай!
Стій бо прямо, моложаво!
Сил не жаліючи, — бий!
Бий!

Вив в печі, свист у горні.
Дим і смрад, і дим з огнем.
Непохитні, непоборні —
ми куем!
Що нам ворог? Будем битися!
Хай дзвенить залізо й криця!
Хай дзвенить, нехай дзвенить —
веселіше буде жить!

Гей не гнись, не журись!
Роби, рубай, розрубуй зруб!
Тягни, рівняй, намічуй шруб!
Гей працюй! Не гуляй!
Подавай! Піднімай!
Стій бо прямо, моложаво!
Сил не жаліючи, — бий!
Бий!

1924

28

ЯК УПАВ ЖЕ ВІН З КОНЯ

Як упав же він з коня
та й на білий сніг.
— Слава! Слава! — докотилось
і лягло до ніг.

29

Ще ж як руку притулив
к серцю і к свому.
Рад би ще він раз побачить
отаку зиму.

Гей, рубали ворогів
та по всіх фронтах!
З криком сів на груди ворон,
чорний ворон - птах.

Вдарив революцьонер —
захитався світ!
Як вмирав у чистім полі —
слав усім привіт.

1919

30

НА МАЙДАНИ

На майдані коло церкви
революція іде.
— Хай чабан! — усі гукнули: —
за отамана буде.

31

Прощавайте, ждіте волі, —
гей, на коні, всі у путь!
Закипіло, зашуміло —
тільки прапори цвітуть...

На майдані коло церкви
посмутились матері:
та світи ж ти їм дорогу,
ясен місяць угорі!

На майдані пил спадає.
Замовкає річ...
Вечір.
Ніч.

1919

32

ПЕРШЕ ТРАВНЯ НА ВЕЛИКДЕНЬ

Великодній дощ
тротуаром шов-
ковая зелена
ярилась спід землі.

33

Це христос воскрес
мертвих воскрес —
тихо туго вітер
кленоклонив день.

Аж тут враз! враз!
врізався оркестр:
не христос воскрес —
робітничий клас.

Аж тут враз! враз!
похід робітни-
чий же червоніший
празник як цей май?

Заgrimів, заграв,
тупотом пішов -
ковую зелену
кленоклонив день.

1923

О НІ МИ ЯСНО КАЖЕМО

О ні ми ясно кажемо
з заводом школу зв'яжемо
у всі знання узвємось
врізаємось шлюзуємось
політехнізуємось

Штурмуем панські устрої
у нас доба індустрії
в нас темп і тлум понтонові
труди і дні двотонові
залізобетонові

Нехай Європа кумкає
а в вас одна лиш думка в
одна одна турбація
традицій підрізація
колективізація

Не батькова не неніна
дочка і мас і Леніна
ця мисль усім звідомлена
незламлена незломлена
пересвідомлена

Гей бідняки - безхлібники
і ви односібники
за хемію за звільнення
електрику допильнення
фондоусупільнення

Нехай ми ізольовані
хай дні в нас мозольовані
були ми єсть і будемо
весь світ ми перебудимо
пере-перебудимо

1930

ПОВІТРЯНИЙ ФЛОТ

..Дівчинка на призьбі:
ціпу — ціпу — ціпу!..
Собака на цепу.
Шумить щось у степу.

Біжить з города мати —
шумить щось у степу.
— Ой, світе мій, це ж буря! —
шумить щось у степу.

— Ні, мамо, то не буря,
читала я: то флот.
Тремтить від жаху мати,
реве в кошарі скот...

А небо розкружляло
у кілька сот кругів,
а потім повернуло,
і шум подаленів.

— шум даленів —

1924

ІДУ З РОБОТИ Я, З ЗАВОДА

Іду з роботи я, з заводу,
маніфестацію стрічать.
В квітках всі улиці кричать:
нехай, нехай живе свобода!

Сміється сонце з небозвода,
кудись хмарки на конях мчать...
Іду з роботи я, з заводу
маніфестацію стрічать.

Яка весна! яка природа!
У серці промені згучать...
— Голоту й землю повинчать!
тоді лиш буде вічна згода.
Іду з роботи я, з заводу.

1921

І ОД ЦАРІВ І ОД ВЕЛЬМОЖ

І од царів і од вельмож
зоставсь якийсь огидний дрозд,
зостались невігійні плями —
і тільки попіл над полями...

О вічний бунту грізний мій!
Який твій дивний круговій!
Вривався ти в сонний похід,
як заперечення епохи.

Зчеркнувши з пам'яті всю муть,
ти піднімавш каламуть,
несеш ту муть і східно й спадно,
аж поки брязнеш її владно.

Ти вже не бунт, ми не раби:
ти план страшної боротьби.
Ти ділиш світ на два — руками!
І ми як прапор над віками.

Од нерозкутого труда
така земля ще в „них“, — руда.
Ростеш — хоча кругом окопи —
під лютим поглядом Європи.

Рости ж, рости, як пишний сад,
на дві журби, на п'ять досад!
Нехай старе смішком ще трусить,
однак: що має жити — мусить!

1927

НАРОДИ ЙДУТЬ

Народи йдуть, червоно мають:
свободі путь! свободі путь!
І кров'ю землю напаяють
і знов у землю тліть ідуть.

Але на зміну їм — у муці
другі встають під дзенькіт куль,
що движуть сили революції
в новий октябрь, новий іюль.

Вставай, хто серцем кучерявий!
Нова республіко, гряди!
Хлюпни нам, море, свіжі лави!
О, земле, велетнів роди!

ЛЕНИН

Ленін

Одно тільки слово
а ми вже як буря
Готово

Напружим в один бік направим в другий
і крешем і кришим і крушим як стій

Ленін

Всього лиш п'ять літер
а скільки енергій
Так рвіте ж

Царям не допоможуть ні брехні ні жест
Шумуй вишумовуй залізний протест

І от він вмер І кажуть різно
то се то те Непманючє
Клянемся клятвою залізною
що ворог жоден не втече

І от він вмер І кажуть з сміхом
„тепер державам спокійніш
дихнем хоч раз колишнім дихом
грошнем свободоньку за гріш“

Нехай же знають „патріоти“
нехай повідомлять „міщан“
не заспокоїмось ми доти
аж поки з поля весь бур'ян

не вирвемо

А вирвем грізно

Багнетом

Критики мечем

Клянемся клятвою залізною
що ворог жоден не втече.

1930

МУДРІСТЬ, ОГОНЬ

Ми не спиняємось: навчилися
ми править. Що ж, помучаться
оті, що десь там притаїлись!..
Гадюкою каблучиться
старе. Хай вигук закордонний;
хай чорт; хай туча тучиться,
ще й блискав...—А леж он домни
ростуть! І молодь учиться...

Капіталізму катехізіс, —
не лізь, — не витанцюється.
Життя! природа! фізис! —
оце нам до лиця,
оце нам до лиця.

Нам до лиця здоровля,
і творчість, і удар!
Бо ми ж сами — здоровля,
творчість, удар.

Бо ми ж сами — країни
і мудрість і вогонь!
Нової України
мудрість, огонь.

Ми не вагаємось: хитання
ще не добито. Віткнеться
механістичного сприймання
дерзкі трава. Як китиця
на катафалку, засльозіться
дурний аж самосвітиться
ідеалізм. — Алеж он криця
дзвенить! Ще й жито жітється..

Капіталізму катехізіс, —
не лізь, — не витанцюється.
Життя! природа! фізис! —
оце нам до лиця,
оце нам до лиця.

Нам до лиця здоровля,
і творчість, і удар!
Бо ми ж сами — здоровля,
творчість, удар.

Бо ми ж сами — країни
і мудрість і вогонь!
Нової України
мудрість, огонь.

Ми не теряємось: квиління
нам не страшні. Глянь — топиться
шовіністичне озвіріння,
аж бульки йдуть... Прохопиться
й державництво, цей хижий фактор
і перекупщик: Кропиться
і по церквах. — Алеж он трактор
тримить! І топка топиться...

Капіталізму катехізис, —
не лізь, — не витанцюються.
Життя! природа! фізис! —
оце нам до лиця,
оце нам до лиця.

Нам до лиця здоровля,
і творчість, і удар!
Бо ми ж сами — здоровля,
творчість, удар.

Бо ми ж сами — країни
і мудрість і вогонь!
Нової України
мудрість, огонь.

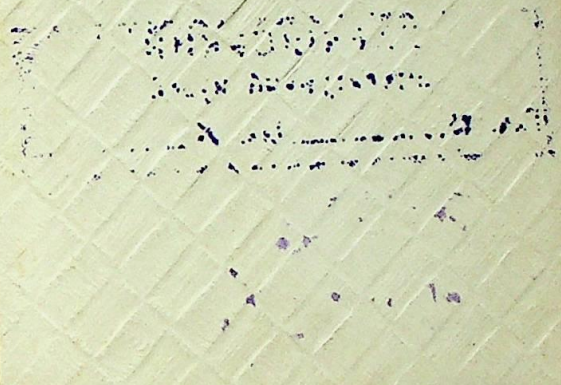
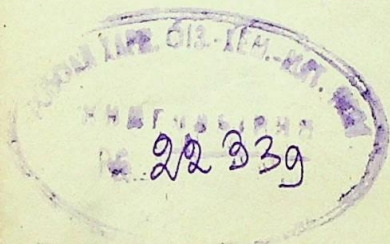
Партія веде	7
Пісня Червоної Армії	12
Пісня комсомольців	15
Пісня трактористки	18
Пісня кузні	25
Як упав же він з коня	29
На майдані	31
Перше травня на великдень	33
О ні ми ясно кажемо	36
Повітряний флот	39
Іду в роботу я, з заводу	41
І од царів і од вельмож	43
Народи йдуть	46
Ленін	48
Мудрість, огонь	51

Редактор А. Панів. Оформлення Я. Руденський. Техкерівник Л. Позін. Фото А. Павлюк. Оправлено на палятурній фабриці „Жовтень“ за керівництвом М. Ткаченко.

Видання № 51. Головіт № 6437 (1342). 20/ХІІ 33 р.
Тираж 2500. Здано складати 28/ХІІ 33 р. Підписано до друку 7/І 34 р. 6 друк. УПП ДВОУ Київ.

ХАРКІВСЬКИЙ
літературний музей

Вст. № 9205 інв. № КБ-4119

3p. 50 K.

